

Čas jako ne-předmět

Slovo „předmět“ samo poukazuje na „před-mítání“, tedy na to „před-metené“. Nic, tj. žádná skutečnost není „před“ nás „předmetena“ celá (bez ohledu na to, zda jde vskutku o celek nebo o multiplicitu, tedy „hromadu“), tj. vždycky ji jakoby „máme před sebou“ jen zčásti, tedy je jako to, co se nám ukazuje právě jen z toho hlediska (z té perspektivy), odkud k ní přistupujeme. A tady se před námi objevuje základní problém: jak se nám vlastně ukazuje „čas“? Zdá se, že „čas“ se nám doopravdy vůbec neukazuje, resp. ukazuje se nám vždycky pouze jako něco, co „je“ zde a nyní, hic et nunc. Ale to, co je zde a nyní, není doopravdy čas, nýbrž vždycky jen něco, co se nám ukazuje zde a nyní, tedy něco jiného než „čas“, tedy co není čas, čili jako non-čas, ne-čas.

(Písek, 171115-1.)